

[Gert Petersen.]

som formodentlig dukker op i forbindelse med den proces, der finder sted ved afviklingen af en tidligere politik. Man kan f. eks. nævne, at den vesttyske forbundskansler anerkender, som han siger, eksistensen af to stater af tysk nation og ønsker forhandlinger mellem dem på ligeberettiget grundlag. Det er vi andre så ganske enige med ham i, men så må man spørge: hvordan kan to stater forhandle på ligeberettiget grundlag, når den ene gør krav på at være anerkendt af alle andre stater, medens den samtidig gør krav på, at den anden ligeberettigede stat ikke må være anerkendt af andre stater? Der er naturligvis en inkonsekvens her, og jeg må sige, at jeg er meget tilbøjelig til at tro, at forbundskansler Brandt tilstræber en reel løsning, og at de inkonsekvenser, der eksisterer, bliver overvundet; de er vel nok i nogen grad udtryk for en taktik, som den vesttyske regering har anlagt, måske nok så meget med henblik på sin egen hjemmefront.

Men netop ud fra den betragtning mener socialistisk folkeparti, at Danmark vil yde en håndsrækning til alt, hvad der er positivt i Vesttyskland, ved at tilkendegive som sin opfattelse, at det såkaldte tyske spørgsmål kun kan løses på basis af gensidig anerkendelse af de eksisterende grænser og stater. Man kan også udtrykke det på den måde, at Danmark burde tage spørgsmålet op en revision af de såkaldte Parisaftaler om inden for NATO, de aftaler, hvorved man har tiltrådt, at Forbundsrepublikken alene repræsenterer og taler for hele Tyskland.

Men desværre — det fremgår af udenrigsministerens her i dag givne redegørelse — opretholder man stadig væk, så vidt jeg kan se, en slags „hvad fatter gør, er altid det rigtige“ -holdning til den vesttyske regering. Da Adenauer førte uforsonlig politik, anså man det for rigtigt og forsvarede det herhjemme. Da Erhard førte sin politik, da Kiesinger førte sin, fik man at vide herhjemme fra autoriteternes side, at det var dog den klogeste og rigtigste politik, der kunne føres, og den skulle nok give resultat. Vi har fra danske regeringers side i virkeligheden temmelig passivt identificeret os med den til enhver tid siddende regering i Vesttyskland, når det drejede sig om Tysklands-

politikken. Jeg er ikke så imponeret af, at man nu siger om Brandt, at det er dog vældig godt, det, han gør; jeg er ikke så imponeret af, at man nu råber hurra for ham. For at sige det lidt skarpt, jeg er ikke så imponeret af; at hr. Per Federspiel nu fra denne talerstol bruger vendingen: den tidligere stive holdning i Vesttyskland. Jeg er helt overbevist om, og jeg er også i stand til at dokumentere det, at dengang den tidligere holdning var aktuel i Vesttyskland, da kaldte hr. Per Federspiel den så sandelig ikke stiv, da forsvarede han den fuldt ud og med megen konsekvens.

Forbundskansler Brandt er slået ind på en politik — og det er realiteten i sagen — som efter folkesocialistisk opfattelse stadig væk rummer visse inkonsekvenser, men i mangt og meget er en politik, som vi andre i årevis har opfordret danske regeringer til at tilråde Vesttyskland at føre. Derfor tror jeg, at det vil være klogt at drage den lære heraf, at en mere selvstændig stillingtagen til den tyske politik ikke er så dårlig en ting. Danmark burde for længst have ydet et bidrag til en ændring af denne politik, og Danmark bør i dag yde et bidrag til at overvinde det inkonsekvente i den nuværende stærkt forbedrede vesttyske politik.

Naturligvis glæder vi os også over, at vi endelig og langt om længe har fået en anden slags nabo sydpå. Men det kan vi ikke takke NATO for, det kan vi ikke takke regeringen i noget NATO-land for; de har tværtimod i sin tid gjort alt for at bakke de reaktionære regeringers autoritet op i Forbundsrepublikken. Vi kan for en væsentlig del, tror jeg, takke den nye tyske ungdom, som i meget høj grad deler den skepsis, vi andre bestandig har næret til traditionel magtpolitik. Vi mener, at der består et interessefællesskab mellem vort eget, det danske, sikkerhedsbehov og den nye offentlige mening, der er vokset frem i Tyskland, og det tilgodeses ikke ved, at vi blot siger det samme som den vesttyske regering, men det tilgodeses ved en aktiv dansk støtte til normalisering af forholdet mellem de to tyske stater. Det vil være til gavn for den europæiske sikkerhed og samtidig den eneste måde, hvorpå forholdet mellem de to stater, som er to hver for sig selvstændige stater — bevares, begge to afhængige, den ene måske mere end den anden, af et til-